

ข้อคิดยามเช้า วันจันทร์ ที่ 18 สิงหาคม ค.ศ.2014

เราได้ฟังบทเพลงสรรเสริญของพระนางมารีย์ ซึ่งเป็นบทประพันธ์ที่ออกมาจากหัวใจของพระนาง และได้รับการดลใจจากพระจิตเจ้า บทเพลงนี้เป็นเหมือนกระจกเงาที่สะท้อนวิญญาณทั้งครบของพระนาง เราสามารถมองเห็นตัวตนที่แท้จริงของแม่พระจากบทเพลงนี้ บทเพลงสรรเสริญนี้เริ่มต้นด้วยคำว่า “วิญญาณข้าพเจ้าประกาศความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” (ลก 1:46) พระนางมารีย์ปรารถนาให้พระเจ้าเป็นใหญ่ในโลก เป็นใหญ่ในชีวิตของพระนางและประทับอยู่ท่ามกลางเราทุกคน ชีวิตของเราไม่ได้ถูกกดให้ต่ำลง แต่ได้รับการยกให้สูงขึ้นและยิ่งใหญ่ในพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ บิดามารดาผู้แรกของมนุษย์คิดในสิ่งที่ตรงกันข้าม พวกเขาจึงถลาลงไปในบาปกำเนิด พวกเขากลัวว่าถ้าพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เกินไป พระองค์อาจจะเอาบางสิ่งบางอย่างออกไปจากชีวิตของพวกเขา พวกเขาคิดว่าตนเองสามารถเอาพระองค์ออกไปจากชีวิต เพื่อให้มีที่ว่างสำหรับตนเองมากขึ้น ปัจจุบันมีประชาชนจำนวนมากไม่น้อยที่คิดว่า พระเจ้าทรงทำให้พวกเขาขาดเสรีภาพด้วยบทบัญญัติทั้งหลาย ดังนั้น พระเจ้าต้องสูญหายไป พวกเขาต้องการเป็นอิสระและไม่ขึ้นกับใคร เมื่อไม่มีพระเจ้าพวกเขาสามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาต้องการ เสียหายที่พวกเขาไม่รู้ว่าจะไม่มีพระเจ้า มนุษย์จะไม่มีวันยิ่งใหญ่ขึ้น พวกเขาจะสูญเสียความเป็นบุตรของพระเจ้า พวกเขาจะไม่มีสง่าราศีของเจ้าบั้นใบหน้าของพวกเขาอีกต่อไป จะกลายเป็นผลผลิตของพัฒนาการที่มีขอบเขต และถูกนำไปใช้ในทางที่ผิด เราจะยิ่งใหญ่ได้ก็ต่อเมื่อพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ในชีวิตของเราเท่านั้น เราต้องไม่พยายามผลักพระองค์ออกไปจากชีวิตของเรา แต่ต้องทำให้พระองค์ประทับอยู่และเป็นที่ยึดเหนี่ยวในชีวิตของเรา เมื่อเป็นเช่นนี้พระสิริรุ่งโรจน์และสง่าราศีของพระองค์ จะกลายเป็นของเราด้วย

“วิญญาณข้าพเจ้าประกาศความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า”
(ลก 1:46)
มนุษย์จะไม่ยิ่งใหญ่ขึ้นถ้าไม่มีพระเจ้า
เราจะยิ่งใหญ่ได้ก็ต่อเมื่อพระเจ้ายิ่งใหญ่ในชีวิตของเรา
พระองค์ต้องประทับอยู่และเป็นที่ยึดเหนี่ยวในชีวิตเสมอ

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน

พระสังฆราชขอแซฟ ลือชัย ธาตุวิสัย

ประมุขสังฆมณฑลอุดรธานี